

yde de 200,000 Tønder Korn til Norge, som vi har vedtaget Forslag om at bruge til Vareudveksling, og om end der skal knappes af paa vore Næringsmiddelbeholdninger, vil sikkert alle se derpaa med Tilfredshed. Men hvis vi havde stillet i Udsigt, at vi kunde producere 2 Mill. Tønder Korn til Vareudveksling, vilde vi, synes jeg, have stillet os i en underlig Belysning.

Men i Henseende til indeværende Aars Kornhøst staar vi nu, da vi skal lovgive derom, ikke bedre, end vi stod i Fjor. Dette, synes jeg, maa give os den praktiske Lære, at vi skal ikke vifte med den Slags Ting, før vi er nogenlunde sikre paa at kunne praktisere dem. Derfor kan jeg ikke gaa med til i dette Øjeblik at stemme for et Lovforslag, der indeholder en saadan Bestemmelse. Jeg skal ikke krympe mig ved at gaa med til at bemyndige Ministeriet til at gøre Indkøb af Korn til Vareudveksling, hvis et tilstrækkeligt Kornforraad haves, men jeg vil ikke gaa med at give en saadan Bemyndigelse, som Lovforslaget forudsætter, nemlig en administrativ Bemyndigelse til Ministeren, thi jeg mener, at den Bemyndigelse, der gives Ministeren, bør gives under den Forudsætning, at der her skal være Tale om et Lovgivningsforetagende, saa at Rigsdagen altsaa er medvirkende. En saadan Bemyndigelse kan jeg stemme for. Jeg synes, at vi, baade for vor egen og for Udlandets Skyld, ikke skal love mere, end vi kan holde.

Lovforslagets § 7 paalægger efter min Mening, om ikke direkte saa i alt Fald meget stærkt indirekte, en Saatvang. Jeg finder, det er en fuldkommen urimelig Maade, hvorpaa Lovforslaget søger at øge Saaningen, og denne Fremgangsmaade vil i højeste Grad ramme navnlig hele Midt- og Vestjylland, altsaa de magre Dele af Landet. Dèr vil nemlig den tænkte Fremgangsmaade være umulig at gennemføre, og jeg synes oprigtig talt, at saa meget bør vi have lært af den Kornligning, vi har haft, og af alle de Eksperimenter, der er foretagne, at noget saadant skal man ikke gøre, thi derved vil man paa disse Egne kun gøre Fortræd og ikke Gavn. Hvad vil det sige, at man stiller sig saaledes overfor disse Egne, at man, naar de ikke kan levere det, der paalignes dem — og det har knebet efter forrige Aars Høst og vil knibe ogsaa efter den kommende Høst — siger: I kan unddrage Jer noget af Forpligtelsen, naar I godtgør, at I har tilsaaet 45 pCt. af Eders Agerjord med Korn. Det er urimeligt at forlange noget

saadant under de nuværende Forhold. I mangfoldige Bedrifter — ikke alene Husmandsbedrifter, men ogsaa Gaardbrug — vilde det betyde, at Saasæden maatte lægges under saadanne Omstændigheder, at der ikke var Udsigt til at høste saa meget Korn, som der var saaet.

Vil man spørge, hvormed jeg begrunder dette, vil jeg sige, at man ikke nu som tidligere kan tale om 8—10—20 Fold paa disse Egne, som vi hørte i Gaar. Man maa huske paa, at det, der betinger Foldudbyttet i disse Egne, ikke alene er Regn og Sol, men ogsaa er Jordens Kalkindhold, og Jorderne her er kalkfattige og gødningsfattige, og man er ikke i Stand til at faa det nødvendige af disse Stoffer for at betinge et nogenlunde antageligt Foldudbytte. Vi skal ikke glemme, at Statsmagten — ikke saa meget Lovgivningsmagten som Regeringen, og denne maaske tvunget af visse Forhold, det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed — har afskaaret Ejerne her fra at tilføre deres kalkfattige Jorder Kalk, og at de ved Forholdene ude fra har været hindrede i at faa den nødvendige Tilførsel af Superfosfat og Chilisalpeter. De har ikke kunnet købe det, og Priserne har desuden været og er saa høje, at selv om der kommer en Smule til Landet, vil disse Jordejere ikke være i Stand til at købe det. Jeg haaber, at Ombytningen af Korn med Chilisalpeter med Norge vil gaa saa rask, at det lykkes at faa Chilisalpeter i alt Fald til Brug for Vintersæden, men der maa ikke tøves længe, hvis dette skal ske, (thi man kan ikke i Sommerens Løb bruge det til Vintersæden, og til den vil det gøre den største Nytte for dette Lands Ernæring. Man kan udmærket godt bruge Chilisalpeter til Rodfrugter, Kartofler o. s. v., men hvis man ikke faar det i nogenlunde god Tid, kan man ikke bruge det til Vinterafgrøden. Og her er jeg bange for, det vil komme til at knibe, naar man ser, hvor langsomt disse Forhandlinger og Udvekslingen foregaar.

Det vil være skæbnesvangert for disse Egne, hvis de ikke faar noget som helst, der kan fremkalde et bedre Foldudbytte af deres Jorder. Man har i disse Egne tidligere haft god Støtte i det Tilskud, man har kunnet give Vintersæden paa de magre Jorder ved Tilførsel af Ajle. Men de trufne Foranstaltninger har medført, at der saa at sige heller ikke er noget af den. Hverken Husmænd eller Gaardmænd i disse Egne i et Antal, som det er værd at tale om, har Svinebesætning, den er